

адміністрування: теорія та практика. 2012. Вип. 2. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Patp_2012_2_4.

2. Кройтор А. В. Особливості політичного транзиту в Україні. *Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку України в умовах європейської інтеграції* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 18 травня 2018 р.) У 2-х т. Т. 1 / відп. ред. Г. О. Ульянова. Одеса : Видавничий дім «Гельветика». 2018. С. 227-230. URL: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/10577/Kroytor%20A%20Prav%20ta%20inst%202018%20t1-11.pdf?sequence=1&isAllowed=y>.

3. Бельська Т. В. Демократичний транзит: специфічна риса сучасного суспільно-політичного процесу. *Актуальні проблеми державного управління.* 2008. Вип 2. С. 78-83.

4. Лавриненко Г. А. Кризи політичної модернізації та пошук альтернативних варіантів розвитку держав. *Грані.* 2014. № 10. С. 94-99. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Grani_2014_10_20.

5. Materials of the X International scientific and practical conference, «Trends of modern science». Political science. 2014. Vol. 10. P. 40–42.

6. Подп'ятнікова А. Я. Особливості розвитку демократичного транзиту в Україні. *Університет митної справи та фінансів.* 2019. С. 7-11. URL: http://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2019/5_2019/4.pdf

Науковий керівник: д-р філософії, старший викладач Прохоренко А.М.

Удод Таїсія Віталіївна

студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»

ТЕХНОЛОГІЇ ПРИЙНЯТТЯ ПОЛІТИЧНИХ РІШЕНЬ В ПОЛІТИЧНИХ ПРОЦЕСАХ

Всі ми повинні розуміти що, особливістю будь-якої форми політичної діяльності, або інакше кажучи в основі всього політичного процесу, який забезпечує виконання політичною системою своїх фундаментальних функцій, є прийняття та реалізація політичних рішень. Рішення являє собою засіб узгодження інтересів і вирішення нагальних соціальних проблем, які турбують суспільство. Вони інтегровані в тканину політичного життя як

ключові точки, від якості яких залежить сила та ефективність уряду та успіх його регуляторної діяльності.

До прикладів політичних рішень можуть бути віднесені: накази, закони, розпорядження або постанови тощо. Що стосується техніки прийняття політичних рішень, то тут багато залежить від характеру політичної системи [1]. В авторитарній, тоталітарній політичній системі рішення будь-якого рівня намагаються таємно закрити невеликою групою людей, незалежно від політичних опонентів, опозиції. У демократичних країнах – натомість вдаються до компромісу, згоди та консенсусу через чітко визначені процедури. Хоча це набагато складніше, але воно може звільнити суспільство від непотрібних соціальних і політичних конфліктів і забезпечити більш стабільний розвиток суспільства.

Політичні рішення поділяються на : національні, регіональні та місцеві; індивідуальні або колегіальні ; тактичні та стратегічні. Далі хочу розповісти про те що, рішення можуть прийматися індивідуально або колективно і тому відповідно до цього розрізняють інструктивні прийоми індивідуального прийняття рішень і прийоми колективного прийняття рішень. Відповідно до нашого сьогодення в процесі прийняття політичних рішень виділяють три особливо різних способів прийняття одноосібного рішення, які у свою чергу поділяються на різні технології – це формальна, змагальна та колегіальна [2].

Хочу розпочати з першого виду технологій, формальна технологія прийняття рішення, являє під собою техніку прийняття політичного рішення характеризуючись ієрархічною структурою та комунікаційної системи також чіткими та налагодженими процедурами передачі інформації та прийняття рішень. Особливо ця техніка буде дуже ефективною в політично кризовій ситуації [3], тому що її головна перевага – економія часу. Все ж таки ми повинні розуміти, що у цієї техніки є й мінуси у вигляді того, що така модель не сприяє відкритому обговоренню проблеми і тому окремі її аспекти можуть залишитися не роз'ясненими і не обговореними.

Наступна технологія це – колегіальна зі всіх технологій ця технологія вважається найдемократичнішою, тому що вона потребує спільної діяльності у пошуку правильного і найкращого із можливих варіантів рішення. Тут існує лідер, якому колегіальна команда допомагає і спрощує його діяльність. Також потрібно зазначити що, модель одноосібного рішення а саме, колегіальна модель, в наї є свої своєрідні ознаки, наприклад те що всі радники президента йому пропонують але тільки він вирішує [4].

Якщо казати за практику прийняття групових або ж колективних рішень то в наш час найчастіше з них користуються двома технологіями рішень а саме, технологією голосування який діє за принципом більшості та консенсусу.

Технологія голосування вона є поширеною в нашій країні, тобто к прикладу це коли в нас є два претендента в президенти і на одному з етапів проводяться дебати, де кожен з них доведе свою позицію, після чого встановлюється за яку з позицію більшість народу. І за цими показниками приймають рішення.

Наступне це використання консенсусу, тобто згоди всіх, ця технологія можлива лише якщо, інтереси учасників багато в чому збігаються, і тому є якісь цінності та цілі, які об'єднують усіх учасників процесу [5]. Про принцип консенсусу він є одним із способів прийняття політичного рішень у різних міжнародних організаціях наприклад ООН, Рада Безпеки, де на дипломатичних переговорах і взагалі в політичних спільнотах, суб'єкти не зобов'язані підкорятися один одному.

Виходячи з вищесказаного можна зробити висновок, що технології прийняття політичних рішень бувають дуже різними, все залежить від багатьох факторів, які у свою чергу впливають якою саме технологією прийняття рішень буде користуватися та чи інша країна.

Список використаних джерел

1. Казарінов Ю. І. Технологія прийняття та імплементації рішень у політичних проектах. *Наукові праці МАУП. Серія : Політичні науки. Юридичні науки.* 2013. Вип. 2. С. 42-46. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npmaupp_2013_2_8.
2. Сергієнко Т. І. Особливості та технології прийняття і впровадження політичних рішень в умовах сьогодення. *Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії.* 2017. Вип. 69(1). С. 189-194. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/znpvgvzdia_2017_69\(1\)_29](http://nbuv.gov.ua/UJRN/znpvgvzdia_2017_69(1)_29).
3. Ринковий Т. Сутність і застосування експертно-консультативних технологій у системі державної служби при прийнятті політико-управлінських рішень. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України.* 2011. № 3. С. 84-90. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadu_2011_3_13.
4. Технології прийняття політичних рішень. URL: https://studies.in.ua/polit-sistem_ekzamen/2676-tehnologyi-priynyattya-politichnih-rshen.html

5. Вайер А. М. Місце політичних рішень в процесі розвитку сучасної України. *Актуальні проблеми політики*. Вип. 63, 2019. 196-200 с. DOI <https://doi.org/10.32837/app.v63i0.17> УДК 323.2(477)

Науковий керівник: д-р філос., старший викладач Прохоренко А. М.